

LBRIS

We know
books

LUCIAN-DRAGOȘ BOGDAN

PACTUL
CU
DIAVOLUL

Seria Vagabond
volumul 5

t...

TRITONIC

Tritonic Books

© Tritonic pentru prezenta ediție

București – 2024

PACTUL CU DIAVOLUL
de Lucian-Dragoș Bogdan

Seria Vagabond
volumul 5

Copyright © Lucian-Dragoș Bogdan
Copyright © TRITONIC 2024 pentru ediția prezentă.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonice.ro
www.tritonice.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Colecția Mystery&Thriller este coordonată de lect. univ. dr. Bogdan Hrib.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOGDAN, LUCIAN-DRAGOȘ

Pactul cu diavolul / Lucian Dragoș Bogdan. - București : Tritonic Books, 2024

ISBN 978-606-749-784-7
821.135.1

Coperta: Alexandra Bardan
DTP: Ioan Dorel Radu
Editor: Rebeca Cojocaru
Comanda nr. MT06 /2024
Bun de tipar: Noiembrie 2024
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Capitolul I sau despre cum arată o dimineață la Cluj.....	9
Capitolul II sau despre o propunere de afaceri.....	20
Capitolul III sau despre unele coincidențe dubioase.....	42
Capitolul IV sau despre cum se fac, timizi, primii pași.....	61
Capitolul V sau despre cum e s-o iei la pas prin Dallas.....	73
Capitolul VI sau despre nesiguranțele vârstei de mijloc.....	95
Capitolul VII sau despre cum se desfășoară o seară de bridge.....	110
Capitolul VIII sau despre cum se văd lucrurile când ești pe marginea prăpastiei.....	127
Capitolul IX sau despre senzația pe care o ai când pășești în abis.....	142
Capitolul X sau despre cum arată o rază de speranță.....	154
Capitolul XI sau despre informații adunate și trăiri încercate.....	174
Capitolul XII sau despre cum stau lucrurile când realitatea te izbește în față cu tot ce are mai dur.....	189
Capitolul XIII sau despre cum realizezi că lucrurile ți-au scăpat complet de sub control.....	209
Capitolul XIV sau despre căutarea drumului potrivit când ajungi la răscruce.....	228

Capitolul I

sau despre cum arată o dimineață la Cluj

Pielea ei mirosea a flori de primăvară. I-am sărutat umărul gol. Textura catifelată mi-a dat fiori. Am simțit acea pornire, tremurul plăcut, senzația de vulcan trezit, pregătit să erupă.

Adormită, mi-a răspuns cuibărindu-se mai bine în brațele mele. Știam, din alte dimineți, că ar fi fost de ajuns să mă împing ușor în ea ca să începem un dans mut al trupurilor animate de dorință, cu mișcări tot mai ample, apăsări tot mai ferme, până când poarta umedă și fierbinte s-ar fi deschis, primindu-mă înăuntru.

Dar în ziua aceea nu aveam timp pentru așa ceva. Cu o undă de regret, am depus încă o sărutare prelungă pe umăr, apoi m-am ridicat din pat. Trecând prin fața oglinzii înalte cât ușa șifonierului, m-am amuzat admirându-mi erecția. Cu siguranță, o anumită parte a trupului meu nu înțelegea graba, nu pricepea de ce a trebuit să părăsesc așternutul cald, ce îndemna la dragoste. „Pentru că eu sunt șeful”, i-am transmis în gând, simțind o satisfacție infantilă. Știam că realitatea stătea exact pe dos, că mai numeroase erau situațiile în care mă lăsam condus de acel membru neștiutor.

Până m-am bărbierit și am făcut un duș, s-a trezit și ea. Și-a pus halatul de satin alb, dar l-a prins neglijent, lăsând vederii suficient de mult din sânii delicați.

– Pregătesc să mănânci?

Am sărutat-o pe nas.

– Nu. E târziu.

– Cina? a supralicitat ea.

Am zâmbit amar.

– Știi că trebuie să plec înapoi.

A confirmat cu o mișcare ușoară a bărbiei mici.

– Am încercat, s-a alintat.

Înainte să ies pe ușă, s-a lipit de mine, îmbrățișându-mă strâns. Mi-am cufundat nasul în părul ei parfumat, îmbătându-mă cu el, dornic să-l port cu mine cât mai mult în ziua aceea. Fusesse o vreme când crezusem că viețile noastre aveau să se împletească pe vecie. Apoi, că ele fuseseră despărțite pentru totdeauna de motive pe care n-aveam să le aflăm niciodată.

Până la urmă, îmi fuseseră împărtășite. Prea târziu ca să mai poată acoperi falia căscată între noi, însă suficient de devreme cât să nu ne fi înstrăinat complet.

În timp ce părăseam apartamentul m-am întrebat – pentru a câta oară? – ce viitor avea relația mea cu Wang Qi.

*

Pe vremea mea...

Când Anda fusesse mai mică, expresia constituise o sursă de dat ochii peste cap și pufnit exasperat. Acum, când ajunsese studentă, devenise motiv de amuzament.

– Cum arăta Clujul *pe vremea ta*, tati? mă tachina.

Era un oraș mare, comparativ cu târgușorul ceva mai răsărit de unde venisem acolo. Adică față de Alba Iulia. Cu mai multe oportunități, ispite, precum și oameni obișnuiți cu extravaganțele studenților. Dar, în rest, fusesse o localitate înghețată într-un început de post-comunism, la fel ca

multe altele din perioada anterioară intrării în Uniunea Europeană. Cu un primar ancorat într-o mentalitate și un discurs naționalist stupid, încercând să mascheze, prin intermediul său, incompetența administrativă. Săpături în fața complexului statuar al lui Matia Corvin, menite, chipurile, descoperirii vechilor vestigii romane – în realitate, o inițiativă de adolescent întârziat de a sabota un simbol al vechii stăpâniri maghiare asupra Transilvaniei. Sau bănci de parc vopsite în tricolor, pentru că demnitatea unui popor nu se demonstrează prin creșterea nivelului de trai, ci printr-o demagogie cât mai găunoasă.

Despre ce să-i vorbesc fiicei mele? Despre filmele văzute la Republica, Victoria, Arta, Mărăști A și B? Despre marșurile către fântâna din piața Avram Iancu, atunci când victoriile naționalei de fotbal la Cupa Mondială din SUA ne scosese ră pe străzi? Despre naiva grevă studentescă? Despre chefuri în cămine, pâine cu Vegeta, ori pufarin umflat în cana cu ceai, când nu mai aveam bani de nimic altceva? Despre zile întregi pierdute în jocuri de bridge și de Risc, asezonate cu țigări de cea mai proastă calitate și vin cumpărat la canistre de plastic, ce probabil nu văzuse struguri la viața lui? Despre întâlniri stabilite doar verbal, căci nu existau celulare? Despre cozi interminabile la telefoanele publice cu fise sau cartelă, pentru a suna acasă și a mai cerși niște bănuți? Despre cartele de masă vândute pentru a mai scoate de-o bere la halbă – un fel de detergent foarte spumos, de culoare galbenă? Despre nopți petrecute câte treisprezece într-o cameră, dormind claie peste grămadă în paturi cu arcurile lăsate?

Sigur, i-am vorbit despre toate astea, dar știam că n-aveam cum s-o facă să înțeleagă că au reprezentat, pentru mine, pentru noi, o viață minunată. Am fost surprins când

am auzit-o istorisindu-mi despre viața ei de studentă. Pentru fiecare poveste spusă de mine, avea o alta. Adusă la zi, în acel Cluj-pe-repede-nainte al zilelor actuale, unde totul se-nvârtea în jurul IT-ului, *Untold*-ului, banilor și proiectelor grandioase. Și mi-am dat seama, atunci, că nici nu trebuia să înțelegă ce-i ziceam. Pentru că spiritul de student rămăsese. Inima aceea de la douăzeci de ani, când crezi că totul îți stă în putere, dar te și temi să te descurci singur. Când lumea e la picioarele tale, iar basmele cu prinți și prințese ale copilăriei s-au metamorfozat în planuri de viață în care tu vei fi învingătorul. Când refuzi să accepți că poți fi banal.

Mă așteptam să depănăm povești similare și la reuniunea din dimineața aceea.

La amiază aveam o întâlnire de serviciu, așa încât venisem cu o seară înainte. Cum Anda participa la un proiect de voluntariat, stabiliserăm să ne întâlnim a doua zi de dimineață, iar eu profitasem pentru a-mi petrece noaptea la Wang Qi.

După revenirea în România, fosta mea iubită se stabilise la Cluj. Poate că era mai bine așa. Nu știam cum stătea relația dintre noi. Nu se stinsese, dar apăruse o ruptură. Teoretic, nu mai formam un cuplu. Practic, mergeam des în orașul de pe Someș, pentru probleme de serviciu și întâlniri cu fiica mea. Și, de fiecare dată, ajungeam în patul chinezoaicei. Niciunul dintre noi nu spunea că ar fi vrut mai mult, că ar fi dorit să încerce să revenim la ce fusese înainte. Dar nici nu puneau punct. Ne petreceam împreună o seară, cu o cină romantică, o noapte de amor, apoi ne vedeam fiecare de viața lui, preț de câteva săptămâni, până la o nouă întâlnire. În pauzele dintre ele, ne scriam pe net, ori ne telefonam, o dată la câteva zile, cel mult. În general,

pentru banalități. Tot despre așa ceva conversam când ne întâlneam. Fără planuri. Fără așteptări. Un *status quo* care, se pare, ne convenea amândurora.

Deocamdată.

Locurile unde te puteai întâlni cu cineva se schimbaseră și ele mult de pe vremea tinereții mele. Pe atunci, aș fi putut recita ca pe o poezie unde ajungeam: cofetăria Carpați, dacă voiai să faci o impresie bună unei noi cuceriri; Chios, dacă încercai să pozezi în nabab și să tocii banii pe trei luni; Miorița, dacă foamea te-mpingea la micul dejun sărăcăcios format dintr-un corn și o sana; Clubul CFR, pentru hipstereala *avant la lettre*; Patru Mese, Gaudeamus și o serie de localuri mai mult sau mai puțin sordide de pe Piezișă și din împrejurimi, unde se duseseră nopțile și fizații noștri.

Acum, străduțele înguste din apropierea centrului se transformaseră în alei pietonale, unde-și întinseseră terasele o serie de baruri și restaurante cu nume ce, probabil, îi spuneau la fel de mult Andei cum îmi spusese mie, pe vremuri, celelalte.

Spre deosebire de zarva nocturnă, localurile dormitau tăcute la ora aceea a zilei. Studenții ori erau la cursuri, ori dormeau, revenindu-și după distracția din seara precedentă. Îmi dădusem întâlnire cu fiica mea „pe acolo”, așa că m-am așezat la o terasă complet goală, unde chelnerița se mișca de parcă se întreba ce căuta, în loc să fie ascunsă sub plapumă. A venit agale să-mi ia comanda. Vocea îi era răgușită, iar machiajul feței abia ascundea faptul că dormise prea puțin.

– O ciocolată caldă, am cerut. Albă. Și o limonadă – fără miere, zahăr, mentă, portocale, gheață și alte adaosuri. Să fie doar apă cu lămâie.

A dat mecanic din cap, apoi a intrat în local. Probabil că, dacă am fi avut acea discuție seara – perioada optimă a zilei pentru generația ei – m-aș fi trezit cu o glumă de genul „a, deci vreți să aibă măcar lămâie”.

În timp ce așteptam, m-am amuzat privind poarta unei clădiri ce-mi trezea amintiri aparte. În spatele ei petrecusem numeroase seri vizionând filme pentru adulți. Acum, mă întrebam dacă acel „cinematograf” improvizat fusese o întreprindere legală sau nu. Știu că avea program afișat pe ușă, că vindea bilete... așadar, cine știe?

– La ce visezi?

Am ridicat privirea și am dat peste chipul zâmbitor al Andei. M-am ridicat și am îmbrățișat-o, apoi ne-am așezat pe scaune.

– Deci? Ce visai? nu m-a iertat.

– Când eram de vârsta ta, uite-acolo mergeam să văd filme XXX.

– O, doamne! a replicat dând ochii peste cap, fără să arunce o privire în direcția indicată. Nu vreau să aflu.

– Tu ai întreat.

– Asta așa-i.

Chelnerița a venit cu comanda.

– Ți-ai luat cafea? s-a mirat Anda.

– Nu. Ciocolată caldă.

– Aaa! Eu, dacă nu beau o cafea mare dimineța, nu mă trezesc.

– Pentru asta am limonada.

– Ești un ciudat.

Îmi fusese dor de conversațiile acelea, care, pe măsură ce fica mea crescuse, deveniseră tot mai acide, mai tăioase. Un adevărat deliciu. Chelnerița asista placidă la meciul nostru de ping-pong verbal. În cele din urmă, îl întrerupse:

– Vă aduc ceva? a întreat-o pe Anda.

– Un espresso lung, vă rog. După plecarea ospătăriței, m-a întreat: Unde ai dormit aseară?

– La Wang Qi.

– Aha. Dar voi mai sunteți împreună?

Am ridicat din umeri.

– Habar n-am. Cred că e ceea ce voi numiți prietenie cu beneficii.

– Mie mi s-a părut o tipă faină. Cam tânără pentru tine, dar na!

Am zâmbit. Când crescuse Anda mea atât de mare? Parcă mai ieri mergeam cu ea la locul de joacă. Sau încercam, împreună cu Vero, să găsim modalitatea potrivită ca să nu sufere prea mult în urma divorțului nostru. Ori o duceam în tabăra de pictură. Sau...

Iar acum purtam discuții de adulți. Cine cu cine e, ce mai lucrează, ce planuri de viitor are...

Uneori, mi se pare că viața e nedreaptă. Că trece prea repede peste clipele frumoase. Sau, poate, noi o facem. Nu le savurăm suficient de mult. Până la urmă, ce bucurie mai mare poate avea un părinte decât să vadă cum copilul lui se transformă într-un adult responsabil? Că a reușit să-l ajute să învețe abilitățile minime de care are nevoie pentru a se descurca în viață?

– Tu? Ai vreun prieten? am mutat eu centrul atenției.

– Nee! Am vreme.

Așa spunea și în liceu, în timp ce colegele ei schimbau iubii precum șosetele – o caracteristică a generației actuale de tineri, care imediat ce le plăcea de cineva erau „într-o relație”, doar ca, peste nici o săptămână, să „se despartă”. Cu totul altceva decât timpurile vechi când, până să te afișezi oficial cu cineva, treceau săptămâni de tatonare,

pentru a vedea dacă sigur e ceva, ca să nu te faci de răs ulterior că te-ai păcălit. Anda, însă, nu trecuse de etapa îndrăgostirii de celebritățile fabricate din alte zări – cele de pe Disney Channel, într-o vreme, altele acum, mai mature, dar făcute din același aluat. Mă temeam ca nu cumva, la vremea primei relații, să sufere prea mult când lucrurile nu mai mergeau. Până la urmă, te călești învățând din experiențe.

Sau, de fapt, nu. Te călești doar când e vorba despre alt tip de experiențe. La cele din dragoste suferi mereu. Rămâi la fel de prost și crezi că viața s-a sfârșit odată cu cea mai recentă relație destrămată.

Chelnerița a adus cafeaua Andei și, o vreme, ne-am savurat în tăcere băuturile. Îmi cunoșteam prea bine fiica pentru a-mi da seama, din gesturi, că nu era totul în ordine. Am lăsat-o să stabilească ea tempoul, să se deschidă atunci când simțea că era pregătită. Cum asta nu se întâmpla, ci discuția se învărtea în jurul vieții de student, a cursurilor ei și a serviciului meu, a vremii și vremurilor – da, crescuse atât de mare încât deja discutam serios politică și economie, iar maturitatea cu care privea unele probleme mă impresiona, mai ales că nu cădea în socialismul naiv specific multora din generația ei (de fapt, specific vârstei) – am decis la un moment dat să atac:

– Ceva nu-i ok.

A zâmbit.

– Mă cunoști.

– Dacă nu eu și maică-ta, atunci cine?

Și-a ronțăit un pic buzele, apoi a răspuns printr-o întrebare:

– După cât timp se anunță la poliție dispariția cuiva?

Mă așteptam la multe, dar nu la cele tocmai auzite. Mă citea la fel de bine cum o citeam eu pe ea, așa că reacția mea n-a scăpat neobservată.

– Da, știu, eu te bat la cap să renunți la chestiile detectiviste, iar acum te-ntreb despre poliție.

– Să știi că m-am gândit serios la rugămintea ta, i-am zis.

După aventurile din București și din Deva devenise tot mai insistentă în a-mi cere să renunț la acel hobby care-mi pune viața în pericol.

– Dar asta o discutăm mai încolo, am completat. Acum spune-mi despre ce-i vorba.

– E Hanni, colega mea de cameră.

Una dintre cele trei, dar asta se subînțelegea, așa că nu mai făcuse precizarea. Hanni. Hannelore, mi-am amintit numele de unde se trăgea diminutivul.

– Ce-i cu ea?

– A ieșit ieri după-masă, n-a vrut să ne zică unde. N-a fost nici la voluntariat, iar la telefon primeam mesajul ăla cu „abonatul nu poate fi contactat”. Nu s-a-ntors azi noapte în cameră și la telefon tot nu răspunde. Adică-i tot aia cu „abonatul”.

– Și n-ai idee pe unde se putea duce?

Anda a clătinat vehement din cap.

– Mi se pare că după douăzeci și patru de ore, am răspuns întrebării ei inițiale. Dar poate ar fi mai bine să verifici întâi dacă n-a văzut-o vreo colegă, ori dacă nu s-o fi dus acasă. Poate o fi apărut ceva.

– Am numărul lui maică-sa, că mi-a adus odată un pachet pentru ea. E din Vinț, a completat, văzându-mi nedumerirea. Dar mă gândeam că, dac-o sun și Hanni nu-i acolo, o s-o alarmez.

Am privit-o lung, cu un amestec de amuzament și maliție. Și-a dat seama imediat unde băteam.

– Asta ar și trebui să fac, așa-i? a zâmbit. Adică nu s-o alarmez, ci să fie prima care știe. Înainte să merg la poliție, gen.

Am confirmat, apoi am mai luat o gură de limonadă. Acreala ei mă revigora.

– Eu zic să mai stai până după-amiază și, dacă tot nu știi nimic – n-a văzut-o nimeni pe la cursuri, nu vine în cameră și nu dai de ea la telefon – s-o suni pe maică-sa.

A sorbit gânditoare din cafea, și-a tamponat buzele, apoi a privit gânditoare în gol.

– Dacă a pățit ceva, s-ar putea să fie cam târziu până la ora asta, așa-i?

Întrebarea fusese destul de îmbârligată, dar am înțeles unde bătea.

– Da, am admis. Dar e posibil și să fie și cu vreun tip.

– De atâta vreme? Cu telefonul închis?

– Mai vorbim când te-ndrăgostești, am tachinat-o.

Îmi aminteam că eu plecasem odată în miez de noapte, preț de mai multe zile, lăsându-le colegilor de cameră un bilețel laconic. Pe de altă parte, Clujul explodase, devenind o viermuială „cu de toate”. Iar acolo unde sunt de toate, apar și lucruri neplăcute, sinistre. Speram să nu fie cazul.

– Nu-i poți suna pe prietenii ăia ai tăi din poliție, să discute cu colegii din Cluj să vadă dacă...?

Uneori, încă mai gândea ca un copil.

– Dacă ce? am întrebat-o cu drag. Dacă pot căuta pe cineva a cărui dispariție încă nu e clară? Și s-o facă așa, discret, că nu se știe...

– Mda, ai dreptate.

Mi-am așezat palma pe dosul mâinii ei, încercând s-o liniștesc.

– Dar promit că, dacă chiar se dovedește că e ceva, o să văd ce pot face.

– Bine, mi-a zâmbit.

Mi-am întrebat dacă reacționase așa doar dintr-un reflex social, sau dacă, undeva, în adâncul sufletului, încă mai aveam aura aceea de zeu atotputernic din frageda ei pruncie.